

נישואין מאושרים
 העיתונאית סאנדרה סקארבק ובעלה, משה, ביום נישואיהם לפני תשע שנים. סאנדרה מודה היום שהיתה קשה לבעלה, אך מבקשת ממנו לחזור הביתה ומאיימת שאם הוא לא ישוב אליה לחיות איתה, היא תמשיך בנסיגות ההתאבדות שלה, עד שתצליח.

בור כמה שנים זה פיתאום התחיל להיות איכפת לי, והייתי מציקה לו בעניין. רק כשהתחתנו נתתי לו כסף, הרבה כסף, כדי שיקבל טיפול שיניים וירכיב לו שיניים תותבות. עכשיו אני לא הייתי מוכנה לתת לו אפילו כסף כדמי-כיס.

גם הרגיו אותי כל הסיפורים על החב"רים והחברות שלו. הוא יריד קרוב של הדוגמנית טלי גולדנברג. הוא גם סיפר לי שהוא חבר של אריק איגשטיין ושל אורי ליפשיץ. הוא היה יושב הרבה בכסית ובדיצה ואלה הם מקומות שאני בכלל לא הייתי מגיעה אליהם.

לא ברצינות

היה בינינו ריב בראש-השנה. אמרתי אז למשה שילך מהבית. לא התכוונתי שהוא ילך לתמיד. אבל הוא הלך לכמה ימים. זה לא רק היה ראש-השנה, אלא גם היום-הולדת שלי, והוא לא חזר. ההור"ים שלי טלפנו כנ"ל לברך אותי, ואני נשברתי בטלפון וסיפרתי להם הכל. אז הם אמרו לי לעזוב אותו ולמצוא מישהו אחר.

אחר-כך הוא חזר ואמר שהוא חשב הרבה על היחסים בינינו ושהוא אוהב אותי. חשבתי שהכל יהיה עכשיו בסדר. אבל בשבוע שעבר היה עוד ריב ואני אמרתי לו שאני רוצה להתגרש. לא חשבתי על זה ברצינות. אני חושבת שלא הת' לוונתי לזה, לא. אני יודעת שלא התכ' זונתי לזה. אבל משה הלך, ומאז לא ראיתי אותו.

אני רוצה שהוא יחזור אלי. אני כבר רגילה אליו ורוצה להיות איתו. אין לי אף אחד אחר. הצלחתי לגלות איפה היא גר, אבל לא הצלחתי לדבר איתו. אמרו לי שהוא גר במקום שמטפלים בו יפה, אבל גם אני טיפלתי בו יפה. השגתי קשר עם חבר שלו ועם אחותו. ביקשתי מהם לדבר איתו ולאמר לו לחזור הביתה, אבל הוא לא חזר.

אז החלטתי שאני רוצה להתאבד. יכול להיות שאני עושה את זה כדי למשוך את תשומת-הלב של משה, כדי שהוא יחזור אלי. יכול להיות שזה כך, אבל גם זה לא יצליח. אני באמת מתאבד. אני יודעת שלמשה נודע שניסיתי להת' אבד ובכל-זאת הוא לא בא. יכול להיות שהוא חושב שזה סתם, עוד ניסיון שלי לברי לעורר רושם. אבל אחרי שאני אמות הוא יצטער. אני גם יודעת שהוא אוהב אותי, אז למה הוא לא חוזר? **עך כאן סיפורה של סאנדרה סקארבק.**

העיתונאית המנסה להחזיר את בעלה אליה בנסיגות התאבדות:

אמהשיר לנסות!

אצלי בבית. היו כל החברים מהעיתונים שלי וגם העורכים. היתה חתונה יפה. משה עבד בכל מיני עבודות, אבל היתה לו תאונת-עבודה והוא נאלץ להפסיק לעב' בוד. אז התחלתי לריב איתו. אני יודעת שאני אשמה בזה, אבל היו כל מיני מרי-בות שלא יכולתי לשלוט על עצמי. כעסתי בכל פעם שהוא הגיע מאוחר בלילה. כעסתי כי כשהוא הביא לבית את החברים שלו, הם היו תמיד יותר צעירים ממנו, וזה לא מצאחן בעיני. אני יודעת שלא הת' נהגתי יפה כשאסרתי עליו להביא את החברים הביתה וכשאמרתי לו שהם מלוכ' לכים פיסית.

לי יש גם בעיות של שינה. אני לא מצליחה להרדם מהר ומשה נרדם מיד. לפעמים הוא נוחר ולפעמים הוא גם מס' טובב במיטה. ולי לא היתה סבלנות לזה, או הכרחתי אותו לישון בבלון.

היתה גם פעם אחת שהיה בינינו ריב, אז אני רצתי למיטבח ואיימתי עליו ב-

שלושה שוטרים מיהרו לעלות לי קומה הרביעית של הבית ברחוב דיונגוף 219 בתל-אביב. הם נקשו בי חזקה על הדלת. כשלא נענו, ניסו לפי-רוץ אותה בכוח. לפתע נפתחה הדלת. מול השוטרים ניצבה אישה לבושת חלוק, אסופת שיער, כפופת-קומה בעלת עיניים נפוחות מבכי ופנים היוורות. "את בסדר סאנדרה?" שאל אחד השוטרים. "אני בסדר", השיבה האשה ופרצה בבכי. השוטרים הוועקו לדירה עליידי חברה של אחת מעיתונאיות-האופנה הידועות ביותר- בארץ, סאנדרה סקארבק. סאנדרה טילפנה לידידה וביקשה ממנה להועיק רר' פא. "נפלתי והרגל שלי כואבת", היא סיפרה לחברה. אולם הידידה ידעה אז האמת. היא ידעה שרק קודם לכן ניסתה סאנדרה להתאבד, חתכה את ורידידידה ורק ברגע האחרון ניצלה. הידידה גם ידעה שזו לא היתה הפעם הראשונה בי-שבוע האחרון שסאנדרה ניסתה לשים קץ לחייה. הסיפור על המעידה בבית נשמע לידידה השוד. היא מהירה לדווח למג'ן דוד-אדום על נסיון התאבדות נוסף, ומג'ן דוד-אדום הודיע למישטרה.

סיפורה השבועי סאנדרה י

אני ניסיתי להתאבד. אני מנסה להת' אבד כבר מגיל 16, אבל בשבוע האחרון זה היה רציני. אני אמשיך לנסות ולהת' אבד עד שהבעל שלי יחזור אלי. אם הוא לא יחזור, אני אצליח בסופו של דבר למות. אין לי שום דבר בחיים. ההור"ים שלי לא רוצים אותי, הבעל שלי עזב אותי. אין לי בשביל מה לחיות. בפעם הבאה אני אקח כזו כמות של כדורים, שאף אחד לא יוכל להציל אותי. גם אם יצילו אותי, ברגע שאני אהיה לבד, אני אנסה עוד פעם, עד שאני אצליח.

אני לא רוצה לחיות בלי הבעל שלי, משה. אני יודעת שלא תמיד התנהגתי אליו יפה, אבל אני כבר רגילה אליו. אם הוא לא חוזר אלי, אין לי בשביל מה לחיות.

את משה הכרתי לפני תשע שנים. הייתי כבר אז לא כליכך צעירה, ולא אהבתי לצאת מהבית. כל החיים שלי היום - העבודה. הייתי כתבת-האופנה של ידיעות אחרונות ואחר-כך גם של לאישה ושל הג'רוסלם פוסט.

יום אחד בא ידיד שלי ואמר לי שאני צריכה להתחיל לצאת קצת מהבית ולי-הכיר אנשים, בחורים ובילויים. הוא אמר לי להפסיק להיות כזו סנובית ועם אף למעלה. ידעתי שכולם חושבים את זה עלי. הלכתי איתו למסיבה ושם פגשתי את משה. אני ידעתי שהוא יותר צעיר ממני ושאין לנו את אותו רקע השכלתי ומישפחתי, אבל נדלקתי עליו. אהבתי את עצמות-הלהיים שלו ואת השיער הארוך שלו.

איום בסכין
מחרת נפגשנו עוד פעם. הוא בא אלי הביתה, ועברנו לגור ביחד. אני לא הייתי בתולה כשהוא פגש אותי, אבל הוא התנגד לכל מני דברים שאני חשבתי שהם בסדר. כמו זה שהצטלמתי בתמונות פרובוקטיביות, אם כי לא בעצרום. אחרי כמה חודשים, אני זוכרת כאילו זה היה היום, הוא הציע שנתחנן התחתנו

